

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

7 juni 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Interpellatie van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de lange wachtlijsten voor de neutrale bezoekeruimte

Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de wachtlijsten bij de bezoekeruimten voor gescheiden ouders en kinderen

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het acute probleem van de steeds groeiende wachtlijsten bij de bezoekeruimten

Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de erkende diensten voor opvanggezinnen en de bij hen aangesloten onthaalouders

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het pneumokokkenvaccin

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de vaccinatie tegen pneumokokken

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het positive parenting programme (Triple-P)

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het hoge aantal allochtone vrouwen in Vlaamse vluchthuizen

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het nieuwe financieringssysteem voor de bouw van nieuwe rusthuizen

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de steun aan het expertisecentrum voor dementie te Brussel

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Dinsdag 7 juni 2005

Voorzitter: de heer Luc Martens

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.04 uur.*

Interpellatie van mevrouw Trees Merckx-Van Goye tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de lange wachtlijsten voor de neutrale bezoekerimte

Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de wachtlijsten bij de bezoekerimten voor gescheiden ouders en kinderen

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het acute probleem van de steeds groeiende wachtlijsten bij de bezoekerimten

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van mevrouw Merckx-Van Goye tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de lange wachtlijsten voor de neutrale bezoekerimte, van mevrouw Dillen tot minister Vervotte, over de wachtlijsten bij de bezoekerimten voor gescheiden ouders en kinderen, en de vraag om uitleg van mevrouw Hostekint tot minister Vervotte, over het acute probleem van de steeds groeiende wachtlijsten bij de bezoekerimten

Mevrouw Merckx-Van Goye heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goye: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, vorige week hebben we een ontzettend boeiend en leerrijk document en advies van het Kinderrechtencommissariaat ontvangen. Het commis-

sariaat brengt de problematiek van kinderen en echtscheiding ter sprake via de jaarlijkse verslaggeving. Het speelt daarin een ombudsrol, geeft beleidsadviezen en bekijkt de zaak daarbij vanuit het standpunt van het kind. Het is een goede zaak dat we niet alles eerst hebben moeten lezen in de krant. Ik heb aan de kinderrechtencommissaris gezegd dat we de wijze van samenwerking over een probleem dat de kinderen erg aangaat, zeer appreciëren.

Het is een boeiend document. Er zitten tal van suggesties in. Er bestaat geen grote politieke onrust over. Dat is ook de reden waarom ik een vraag om uitleg had ingediend en geen interpellatie. Mevrouw Dillen had wel een interpellatie ingediend. Het Bureau heeft dan beslist de vraag om te zetten in een interpellatie. (*Opmerkingen van mevrouw Marijke Dillen*)

Vooraleer vragen, interpellaties en schriftelijke vragen in te dienen, geven we eerst een appreciatie. Voor mij is de regering in deze zaak niet in die mate in gebreke gebleven dat ik hier enig wantrouwen aan moest koppelen. Het is echter het Bureau dat een beslissing heeft genomen.

Het document bevat een advies van de kinderrechtencommissaris. Bij de vraag beperk ik me wel tot de meest hoogdringende problematiek. Het gaat om de aanpassing van de omkadering van de bezoekerimte aan de regionale noden. De problematiek van de wachtlijsten komt in die context aan bod.

Mevrouw de minister, in het document 'Kinderen en scheiding' komen tal van andere punten voor. We moeten die tijdens deze legislatuur ter sprake brengen. Zo nodig moeten we regelgevend optreden ofwel u en de regering er op wijzen dat er bij

Merckx-Van Goey

de begrotingsopmaak meer dan symbolische aandacht aan wordt besteed.

Heel wat Vlaamse kinderen groeien op in een gezin waarvan de ouders aan het scheiden zijn of het al zijn. Het bezoekrecht achteraf verloopt dikwijls niet probleemloos. Er is dan ook nood aan een aanbod van neutrale bezoekenruimten. Niet alleen de rechters beslissen vaker om het omgangsrecht tijdelijk te laten plaatsvinden in een dergelijke ruimte. Ook het aantal vrijwillige aanmeldingen stijgt. Op zich is het een goede zaak dat ouders een beroep doen op hulpverlening. Als mensen zelf tot de vaststelling komen dat ze hulp nodig hebben, dan heeft de overheid de plicht om hierop in te gaan en in een degelijk aanbod te voorzien.

Er zijn veertien bezoekenruimten voor ongeveer 1.500 kinderen en hun ouders. Voor vele van deze bezoekenruimten is er een wachtlijst. Dat is een probleem. Daardoor verergeren soms de problemen waarmee die kinderen te kampen hebben.

Vandaar mijn vragen aan de minister. Eén: beschikt de minister over concrete cijfers over de wachtlijsten voor de bezoekenruimtes? Waar situeren zich de grootste problemen? In juni en juli van 2003 was het probleem nog veel acuter dan nu. De federale minister van Justitie besliste toen eenzijdig om de verdere financiering van de neutrale bezoekenruimten niet langer te betalen. Op vraag van het parlement en de vorige minister van Welzijn is Vlaanderen dan bijgesprongen. In elk geval is de organisatie en financiering niet gebeurd op basis van een vooronderzoek. Er is niet onderzocht of men de zaken op het niveau van de zorgregio's of van de gerechtelijke arrondissementen moet aanpakken, en of men een onderscheid moet maken tussen landelijke en stedelijke gebieden. Vlaanderen nam gewoon het bestaande van het federale niveau over, en daar betalen we nu de prijs voor. Want een reorganisatie op basis van een omgevingsanalyse kan nodig zijn om de problemen weg te werken.

Twee: bij de structurele erkenning en uitbouw van het begeleidingsaanbod is geen omgevingsanalyse gebeurd. Er werd niet nagegaan hoeveel inwoners een gerechtelijk arrondissement telt, hoeveel scheidingen er zijn en hoeveel klachten

over de niet-naleving van afspraken inzake persoonlijke contacten er lopen. Een reorganisatie van de bezoekenruimten zou al een deel van het probleem kunnen oplossen. Aan de hand van een omgevingsanalyse moet worden uitgemaakt welke bezoekenruimten uitbreiding van capaciteit nodig hebben. Welke maatregelen neemt de minister terzake?

Drie: het advies van de Kinderrechtencommissaris en het lenigen van de nood aan bezoekenruimten staan natuurlijk voorop, maar enkel extra bezoekenruimte creëren is natuurlijk dweilen met de kraan open. In de eerste plaats moet er worden geïnvesteerd in conflictpreventie. Daartoe moet het basisaanbod van laagdrempelige hulp en bemiddeling bij scheiding en ouderschap worden verstevigd. Welke stappen neemt de minister terzake?

Vier: twee jaar geleden stond het voortbestaan van de neutrale bezoekenruimten ook al op de politieke agenda. Een politiek steekspel tussen de federale en de Vlaamse overheid over de financiering van de ruimten bedreigde toen het voortbestaan ervan. Minister Bytsebier besliste toen de financiering over te nemen voor de bezoekenruimten die onder het Algemeen Welzijnswerk ressorteren. Er werd toen wel gesteld dat er een samenwerkingsakkoord met het federale niveau zou worden uitgewerkt. Hoe staat het met de onderhandelingen daaromtrent? Wat zijn de opvattingen van de minister terzake? Hoe pakt men de problemen van de timing en het beroepsgeheim aan? De verwijzing gebeurt dikwijls na een juridische beslissing. Daarover moeten formele afspraken worden gemaakt. Wanneer worden de resultaten aan het parlement voorgelegd?

Vijf: er is nog een tweede type van bezoekenruimte, voor diegenen die onder de bijzondere jeugdzorg vallen. Er waren twee projecten: een in Hasselt, en een in Antwerpen. Het principe is hetzelfde: jongeren kunnen er – eventueel onder begeleiding – contact houden met hun ouders. De CAW's hebben die taak, maar hun opdracht is veel breder. De hulp voor die jongeren dreigt teloor te gaan. Wat is de stand van zaken daaromtrent? Kan ook dit type bezoekenruimte worden opgenomen in een grondige analyse van de bezoekenruimten? Meer nog dan de bezoekenruimte voor kinderen van gescheiden ouders beschermt dit type immers de maatschappelijk kwetsbare jongeren.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, ingaand op de bedenking van mevrouw Merckx wil ik vooraf stellen dat ik het de moeite waard vind om hierover een interpellatieverzoek in te dienen, maar dat ik dit niet doe uit wantrouwen tegenover de minister. Ze weet dat ik in veel dossiers haar bondgenoot ben. Het gaat hier niet om wantrouwen. We hebben een boeiend en nuttig document ontvangen, dat ik met veel interesse heb gelezen. Het zou nuttig zijn om in deze commissie op een later tijdstip over het hele dossier een ruimer debat te organiseren. Het gaat over een aangelegenheid die iedere dag aan belang wint.

Uit cijfers blijkt dat het aantal echtscheidingen stijgt, en blijft stijgen. Vandaag eindigt ongeveer 30 percent van de huwelijken in een echtscheiding, een verviervoudiging ten opzichte van 1970. Op lange termijn wordt verwacht dat dit cijfer nog zal toenemen tot 45 percent. Uit cijfers van het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies blijkt dat één op vier kinderen een scheiding meemaakt. Vaak, maar gelukkig niet altijd, zijn er omgangsproblemen tussen een ouder en de kinderen. Deze groeien soms uit tot een zodanig ernstige conflictsituatie dat de kinderen het contact met één van hun ouders verliezen, niet omdat er een conflict is tussen het kind en de ouder maar omdat een ouder het de ex-partner niet gunt omgang met de kinderen te hebben. We zijn het er toch over eens dat ieder kind recht heeft op een persoonlijk contact met beide ouders. Het is voor het kind belangrijk dat dit op een kwaliteitsvolle wijze verloopt en niet op een vijandige wijze. Vanuit pedagogisch oogpunt is het contact met beide ouders belangrijk.

Deze omgangsproblemen vragen om een snelle interventie. Gelukkig bestaan in Vlaanderen sinds 1999 de neutrale bezoekenruimten. Daar kan men in problematische conflictsituaties rond de omgangsregeling terecht. De kinderen en de ouders worden er begeleid. Het is een zeer gespecialiseerde vorm van conflictbeheersing. Zowel de ouders als de kinderen wordt professionele hulp aangeboden bij het herstel van het contact en er wordt geprobeerd om een regelmatige omgangsregeling op te stellen.

Vanuit mijn praktijkervaring heb ik daar in Antwerpen al verscheidene keren een beroep op gedaan. De bezoekenruimten bewijzen hun nut en werken goed. Zij bieden een oplossing aan op maat waarbij flexibiliteit in hoge mate speelt. Het gaat immers om een zeer complexe aangelegenheid.

In Vlaanderen zijn er 14 bezoekenruimten, een in elk gerechtelijk arrondissement. Volgens de cijfers worden ongeveer 1.500 kinderen en hun ouders begeleid. In de meeste gevallen worden ze door een rechter verwezen. De rechter schrijft het in het vonnis in als voorwaarde voor de uitoefening van het bezoekenrecht. De praktijk leert ons dat al langer hoe meer op vrijwillige basis een beroep wordt gedaan op deze bezoekenruimte. Dat is een positieve evolutie. De mensen beseffen nu eerder dat zij in een moeilijke situatie terecht komen. Ze willen preventief optreden en doen dus een beroep op derden.

Uit het advies van de kinderrechtencommissaris blijkt dat er in meer dan de helft van de bezoekenruimten in Vlaanderen aanzienlijke wachtlijsten zijn en blijven. In Mechelen is er bijvoorbeeld een wachttijd van acht maanden, in Antwerpen zes maanden en in Gent tussen drie en zes maanden. Dat zijn maar enkele voorbeelden. Iedereen kan het erover eens zijn dat deze termijnen veel te lang zijn.

Dat heeft verscheidene oorzaken. Er wordt meer en meer een beroep gedaan op deze bezoekenruimten door rechters. Zij beseffen dat het een bijzonder nuttig instrument is om het contact tussen ouder en kind te herstellen. Bij de uitbouw en erkenning van dit begeleidingsaanbod is echter geen omgevingsanalyse gebeurd. Daardoor zijn vraag en aanbod niet op elkaar afgestemd. Een derde reden is ook dat men nu op vrijwillige basis een beroep kan doen op deze schitterende dienstverlening.

De lange wachttijden hebben zeer nadelige gevolgen voor het kind. Dat is in de eerste plaats belangrijk. Terecht stelt de Kinderrechtencommissaris in haar verslag dat als kinderen en hun ouders na een langdurige echtscheidingsprocedure, of liever vechtscheidingsprocedure, bij de bezoekenruimten opnieuw voor een gesloten deur staan, dit voor het kind opnieuw een schending betekent van het recht om met de ouder contact te kunnen onderhouden.

Dillen

Dit vergt een veel uitgebreider debat, maar mij lijkt het dat er in Vlaanderen duidelijk nood is aan meer beleidsinvesteringen in conflictpreventie en initiatieven waar scheidende ouders die in conflict raken, terecht kunnen. Er is vandaag een basisaanbod aan begeleiding en bemiddeling met betrekking tot scheidingen en ouderschap, dat echter onvoldoende toegankelijk is. Nochtans wordt terecht gesteld dat investering in conflictpreventie kan voorkomen dat het aanbod aan het einde van de rit dichtslibt.

Mevrouw de minister, ik heb getracht het nut van de bezoekeruimtes aan te tonen. U bent daarvan wellicht zelf ook overtuigd. De wachtlijsten terzake zijn lang geworden. Zijn de oorzaken die daarvoor in dit verslag worden aangehaald de juiste? Welke initiatieven hebt u al genomen om tegemoet te komen aan deze problematiek?

Heel nadrukkelijk werd gesteld dat vraag en aanbod niet op elkaar afgestemd zijn in sommige arrondissementen. Klopt het dat er bij de erkenning en uitbouw van het aanbod geen omgevingsanalyse is gebeurd? Welke criteria werden er dan gehanteerd om dit te organiseren? Zo is er in Antwerpen de aanwezigheid van allochtonen, die nu ook steeds meer in echtscheidingssituaties verzeilen, met helaas zeer moeilijke situaties voor de kinderen als gevolg. Het is duidelijk dat deze situatie totaal verschilt van die in West-Vlaanderen, waarmee ik niet wil zeggen dat men de zaken in West-Vlaanderen steeds met gezond verstand benadert wanneer de ouders in een moeilijke situatie verzeilen.

Er is dus een groot verschil tussen de arrondissementen, mevrouw de minister. Zult u dit laten evalueren en zult u initiatieven nemen opdat vraag en aanbod beter op elkaar zouden worden afgestemd?

Er bestaat vandaag een bemiddelingsaanbod, maar dat is erg versnipperd, weinig toegankelijk en weinig uitgebouwd, wat dan ook weer nadelig is voor het scheidende koppel en de kinderen. Er is nood aan meer beleidsinvestering in conflictpreventie en initiatieven waar scheidende ouders die in conflict raken, terecht kunnen. U bent daarvoor niet alleen verantwoordelijk. Ook de fede-

rale overheid draagt hierin een belangrijke verantwoordelijkheid. Ingrepen in wet- en decreetgeving zijn dringend noodzakelijk. Erkent u de nood aan meer investeren in conflictpreventie? Denkt u aan initiatieven om het bestaande basisaanbod uit te bouwen?

Mijn laatste vraag is er een die regelmatig terugkomt wanneer het gaat over uw bevoegdheid. Deze materie behoort tot de beide overheden, zodat overleg heel belangrijk en noodzakelijk is. Zult u initiatieven nemen om dit overleg te organiseren? Ik pleit hiervoor. Ik weet dat een volledige Vlaamse bevoegdheid nog niet voor morgen is en betreurd dat. U kent mijn standpunt terzake. In het belang van het kind durf ik er echter op aandringen dat er ook hier snel zou worden gehandeld.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de voorzitter, ik heb het niet nodig gevonden mijn vraag om uitleg om te vormen tot een interpellatie, wat natuurlijk als nadeel heeft dat ik als laatste aan de beurt ben en dat alles eigenlijk al gezegd is, en dan nog heel uitvoerig. Ik zal dus proberen herhalingen te vermijden.

We hebben allemaal het advies ontvangen en weten wat erin staat. Iedereen is overtuigd van het belang van deze neutrale bezoekeruimtes en het belang van het begeleiden van kinderen en ouders in ernstige conflictueuze scheidingssituaties. We zien het nut in van het herstellen van contact zoals dat gebeurt en van het opnieuw opbouwen van die relatie als er ergens iets fout is gelopen.

Er werd hier reeds gezegd over hoeveel bezoekeruimtes het gaat, en over hoeveel kinderen en ouders het per jaar gaat. Sinds januari 2004, het ogenblik waarop bezoekeruimtes als bijkomende opdracht aan het algemeen welzijnswerk zijn toevertrouwd, is het aantal meldingen per jaar sterk gestegen. Ongeveer de helft van de bezoekeruimtes kampen met zeer lange wachtlijsten, met wachttijden van een paar maanden tot een jaar. De redenen daarvoor zijn natuurlijk niet eenduidig. Zo is de omgevingsanalyse, op basis waarvan vraag en aanbod op elkaar zouden kunnen worden afgestemd, blijkbaar niet gebeurd. Ook is er het succes van de bezoekeruimtes zelf: blijkbaar wordt

Hostekint

het nut ervan steeds meer erkend door rechters en zijn er ook meer vrijwillige aanmeldingen, wat eigenlijk wel positief is. Het is alleszins duidelijk dat die wachttijden een aantal nefaste gevolgen hebben. Ze zorgen ervoor dat de conflicten tussen ouders toenemen en soms escaleren tot fysiek geweld. Dat is zeer nefast voor de kinderen. Ook zorgt een langdurige contactbreuk er natuurlijk voor dat kinderen en ouders steeds meer van elkaar vervreemden.

Mevrouw de minister, is de problematiek van de groeiende wachtlijsten bij bezoekenruimten u bekend? Dat zal inmiddels wel zo zijn. Bent u, gezien de hoogdringendheid van de problematiek, bereid om de omkadering van de bezoekenruimten aan de regionale noden aan te passen? Zo ja, aan welke concrete maatregelen denkt u? Is er reeds een opdracht gegeven tot een omgevingsanalyse, aan de hand waarvan moet worden opgemaakt voor welke bezoekenruimten in welke arrondissementen er een uitbreiding van de capaciteit noodzakelijk is? Bent u bereid om, zoals het Kinderrechtencommissariaat zelf suggereert, in eerste instantie in bijkomende middelen te voorzien voor conflictpreventie en het basisaanbod aan laagdrempelige begeleiding en bemiddeling rond scheiding en ouderschap toegankelijker te maken? Zo ja, over hoeveel geld gaat het? Over welke middelen gaat het en wat is de concrete timing?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Alle variaties van vragen kwamen hier aan bod: interpellaties, vragen omgezet in interpellaties, vragen die niet zijn omgezet in interpellaties. Mijn vraag lag klaar, maar was nog niet ingediend. Ik sluit me dan ook aan bij de gestelde vragen.

Mevrouw de minister, bent u op de hoogte van de wachtlijsten en welke is hun omvang? Zou het niet wenselijk zijn om een omgevingsanalyse te maken om de echte noden van de bezoekenruimten te kennen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: In februari heb ik dezelfde vraag gesteld naar aanleiding van een vrije tribune van sommige groepen in de samenleving die

met deze zaak begaan zijn. Ik deel de bekommernis van de vragenstellers. Het is wel merkwaardig hoe sommige 'mediatiseringen' meer effect hebben dan andere.

De deskundigheid en laagdrempeligheid van de CAW's, hun rol in de familiale bemiddeling en de erkenning als bemiddelaar in het kader van de federale regelgeving, komen deze maand aan bod. Mevrouw de minister, u hebt gezegd dat u de werking van de bezoekenruimtes wilt kaderen, verfijnen en afstemmen op het decreet van de rechtspositie van de minderjarigen in de integrale jeugdhulp. Hoe ver staat het daarmee? Zijn er al verdere wetgevende stappen gezet om tot uitvoeringsbesluiten te komen? Is er al overleg geweest met federaal minister Onkelinx over die erkenning en het afsluiten van een samenwerkingsakkoord?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Iedereen rond deze tafel deelt het uitgangspunt: ervoor zorgen dat er geen wachtlijsten zijn voor de neutrale bezoekenruimtes. Net als bij de bijzondere jeugdzorg geloof ik niet dat capaciteitsuitbreiding altijd de beste oplossing is. Verschillende elementen moeten in de analyse aan bod komen.

In de bezoekenruimte in Leuven zijn er geen wachtlijsten, in Hasselt evenmin, in Brugge is de wachttijd 4 maanden, in Kortrijk is er geen wachtlijst, in Mechelen is de wachttijd 5 maanden, in Ronse, Ieper en Veurne zijn er geen wachtlijsten, in Tongeren is de wachttijd 7 maanden, in Turnhout 1 maand, in Dendermonde tussen de 3 en de 6 maanden, in Dilbeek 4 maanden, in Antwerpen en Gent 6 maanden. In sommige steden zijn geen wachtlijsten, in andere gaat het tot 7 maanden. Het gaat in totaal over 150 dossiers die op de verschillende wachtlijsten staan. Vandaag komen er 1.200 tot 1.500 kinderen naar die bezoekenruimtes.

Om een beter zicht te krijgen op het aanbod moet het steunpunt Algemeen Welzijnswerk een aparte registratiemodule voor de bezoekenruimtes ontwikkelen, waarbij het aantal dossiers op de wachtlijsten en het aantal dossiers waarin een overeenkomst werd bereikt, exacter moet worden geregistreerd dan vandaag.

De oorzaken van de wachtlijsten zijn divers en complex. We beschikken vandaag niet over voldoende betrouwbare gegevens om harde statis-

Vervotte

tische analyses te doen. Volgens de gegevens die we wel hebben, lijkt er geen positieve correlatie te bestaan tussen de caseload van de bezoekeruimte en de lengte van de wachtlijst. Het zijn dus niet steeds de bezoekeruimtes met veel dossiers die een wachttijd hebben, en evenmin de bezoekeruimtes met relatief weinig personeel. Dit gegeven noopt ons tot nadenken en het nemen van initiatieven, waarop ik later terugkom.

Een tweede element is dat bezoekeruimtes meer moeten doen dan alleen maar de ouder-kind-contacten superviseren. Ze moeten de ouders en hun kinderen motiveren, ondersteunen en vooral ook bemiddelen tussen hen. Ze moeten proberen de ex-partners ertoe te bewegen om zelfstandig afspraken te maken over het omgangsrecht, en om die afspraken te respecteren. De supervisie vermindert dan ook progressief. Hoe meer tijd daaraan wordt besteed, hoe minder tijd overblijft voor de supervisie. Sommige centra steken veel tijd en energie in het bemiddelen, ondersteunen, motiveren en opvolgen van de klanten. We vermoeden dat hoe intenser een centrum de begeleiding doet, hoe langer de wachtlijst wordt. Tot we exactere cijfers hebben, blijft dit een vermoeden.

De vraag die de sector beantwoord wil zien, is of de intensiteit van het bemiddelen, ondersteunen en afspraken maken, altijd nodig is. Volgens ons is dat pas nuttig als er meer omgangsafspraken kunnen worden gemaakt. Als dat niet zo is, is het verantwoord om minder intensief te werken en meer bezoekmomenten te organiseren. Dat kan de wachttijden verminderen. Dat debat moeten we met de sector voeren. Dan moeten we weten in hoeveel gevallen heel intensieve begeleiding tot weinig resultaat leidt. We moeten ons afvragen of het verantwoord is om veel tijd te steken in de poging de ouders tot een afspraak te bewegen. Kunnen we die tijd niet anders en beter aanwenden? Hoe zullen we dat evalueren en beoordelen?

Op dit moment zijn de bezoekeruimtes gemiddeld minder dan één dag per week open. Ook dat element willen we met de sector bespreken. Uiteraard zijn er dan niet zoveel mogelijkheden voor de ouders en de kinderen, zeker als het gaat over echtscheidingen waarbij een alleenstaande moet werken en de kinderen naar school moeten. Enkel de woensdagnamiddagen en zaterdagdagen blijven

dan nog over. Zondagen liggen moeilijk. Veel bezoekeruimten zijn alternerend open op woensdagnamiddag en zaterdag. Nochtans zouden volgens ons uitgebreidere openingsuren, ook tijdens avonden in de week, er voor kunnen zorgen dat de wachttijden verminderen. Dat is niet evident. Het is echter ook niet evident als men er minder dan een dag per week terecht kan.

Het Kinderrechtencommissariaat heeft vorige week een dossier 'Kinderen en scheiding' uitgebracht en het advies gegeven om bij een scheiding meer werk te maken van conflictpreventie en -beheersing. De bezoekeruimte is natuurlijk het eindstation in het traject. Er is echter ook nood aan een beter basisaanbod. We trachten zo dicht mogelijk aan de basis te werken en voor een betere scheidings- en ouderschapsbemiddeling te zorgen, zodat het accent niet moet worden gelegd op de eindfase. Dat is ook wat het Kinderrechtencommissariaat vraagt.

Meer en meer blijkt er nood te zijn aan een aanbod voor ex-koppels die er niet in slagen afspraken te maken over de verdere omgang met hun kinderen of gemaakte afspraken na te komen. De oplossing die wordt geboden via een bezoekeruimte is bewust tijdelijk van aard. Het is niet de bedoeling dat door de bezoekeruimten de ouder-kindcontacten worden begeleid tot de meerderjarigheid van het kind. Ook daarover wensen we een debat te voeren. We moeten onderzoeken hoe sneller kan worden doorverwezen als er geen enkele hoop is op een overgangsregeling.

Opmerkelijk is ook dat sedert de Vlaamse Gemeenschap het systeem heeft overgenomen, van de zes bezoekeruimten het aantal vrijwillige aanmeldingen significant is gestegen. Het gaat daarbij om verwijzingen door advocaten, door de politie, door de welzijnssector, door de justitieassistenten, door de diensten voor gezinsplaatsing, door voorzieningen van de bijzondere jeugdzorg, door de sociale diensten van de jeugdrechtbank, door de diensten voor pleegzorg, door OCMW's, door ouderschapsbemiddelaars of op initiatief van de ouders zelf. Dat is goed. Dat wil zeggen dat de ruimten bekend zijn. We moeten er echter wel voorzichtig mee omgaan. Het is nog altijd niet duidelijk of het maatschappelijk verantwoord is om de vrijwillige aanmeldingen op te nemen als er daardoor wachttijden ontstaan bij de gerechtelijke verwijzingen. Ook daarover moet een debat wor-

Vervotte

den gevoerd met de sector. Een gerechtelijke verwijzing moet prioritair worden behandeld. Dat er vrijwillige contacten zijn, is zeer goed. Toch is er een verschil in graad van urgentie tussen het een en het ander. Het kan niet zijn dat iemand die via een gerechtelijke verwijzing wordt doorverwezen, op een wachtlijst terecht komt.

We zijn ongeveer 1 jaar bezig. Het is nu het moment om een en ander te bekijken. We hebben echter niet veel informatie. We hebben dan ook de opdracht gegeven om te zorgen voor die informatie zodat we de juiste analyses kunnen maken.

In overleg met de sector willen we nagaan of er kan worden gezorgd voor een bijsturing van de werking van en de regelgeving voor de bezoekenruimten. We denken daarbij aan de prioriteit die moet worden gegeven aan de eigenlijke bezoekenmomenten, de prioriteit voor gerechtelijke dossiers, de grotere nadruk die moet worden gegeven aan de tijdelijkheid van de regeling, de grotere nadruk op de mogelijkheid om verwijzingen te weigeren door bijvoorbeeld, als er geen enkele hoop op succes bestaat, door te verwijzen, de uitgebreidere openingsuren van de bezoekenruimten en, ten slotte, het opnemen van kwantitatieve resultaatsnormen in de regelgeving zelf.

Op het moment dat we dieper ingaan op de regeling van de bezoekenruimten, zullen we uitdrukkelijk vragen dat het aantal personeelsleden wordt ingezet op de manier waarvoor ze erkend en gesubsidieerd worden. Nu merken we dat dit niet in elk centrum het geval is. Uit de cijfers blijkt dat er een verband kan worden gelegd met het al dan niet bestaan van een wachtlijst. In Brugge is er bijvoorbeeld een verschil tussen de erkenning en de reële situatie. Er zijn wachttijden. In Dendermonde, Mechelen, enzovoort, zien we hetzelfde.

Het klopt dat in januari 2004, bij de overname van de bezoekenruimten door de Vlaamse Gemeenschap, er inderdaad geen omgevingsanalyse is gebeurd. Alles moest snel gebeuren. Elke bezoekenruimte kreeg lineair een aantal voltijdsequivalenten meer dan onder de federale betoelaging. De overdracht van de bezoekenruimtes van de federale staat naar de Vlaamse Gemeenschap was niet het geschikte moment om op basis van objectieve parameters de middelen te herverdelen.

Voor ons is het belangrijk dat eerst bijstellingen in de werking worden doorgevoerd. Daarna zullen we nagaan waar de maatschappelijke nood het hoogst is en of we verdere initiatieven moeten nemen. We willen dat er een betere registratie komt en dat voornoemde elementen worden doorgevoerd alvorens na te gaan waar de maatschappelijke nood het hoogst is en waar er moet worden bijgestuurd.

Ik heb op 10 mei 2005 het ontwerp van samenwerkingsakkoord, dat door mijn administratie in overleg met de bezoekenruimten werd uitgewerkt, naar de minister van Justitie gestuurd. De onderhandelingen starten op 17 juni 2005.

Er zijn geen bezoekenruimten binnen de Bijzondere Jeugdzorg. Alle bezoekenruimten werden overgedragen naar het Algemeen Welzijnswerk.

Momenteel wordt in elk gerechtelijk arrondissement, met uitzondering van het arrondissement Veurne-Ieper, Mechelen en Turnhout, familiale bemiddeling aangeboden in een autonoom centrum voor algemeen welzijnswerk. Dit aanbod maakt deel uit van de cluster 'gezins- en relationeel welzijnswerk' binnen de autonome CAW's. De inbedding in een CAW biedt tal van voordelen: ze is laagdrempelig, werkt multidisciplinair en – niet onbelangrijk – hanteert sociale tarieven voor familiale bemiddeling, die aangepast zijn aan ieders financiële mogelijkheden. Dat is een belangrijk principe in het welzijns- en zorglandschap.

De verdere uitbouw van de familiale bemiddeling in de autonome centra voor algemeen welzijnswerk zal ook sterk afhankelijk zijn van de manier waarop verdere uitvoering wordt gegeven aan de wet van 21 februari 2005 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek in verband met de bemiddeling en de manier waarop de erkenningen in dit kader zullen worden geregeld. Er is al een eerste overleg geweest met minister Onkelinx. Voor zover het ons toegelaten wordt, willen we er uitdrukkelijk over waken dat ook personen die om financiële redenen en die wegens de noodzakelijke psychosociale ondersteuning geen beroep doen op advocaten of notarissen, eveneens van een kwaliteitsvol aanbod kunnen genieten.

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord.

Merckx-Van Goey

De regeling is nog maar 1 jaar in werking. Uw diagnose is correct. U hebt concrete, punctuele voorstellen gedaan om hier en daar wat zaken bij te sturen. Ik neem er wel akte van dat u daarover gesprekken zult voeren met de sector. Dat is belangrijk.

U zegt dat de bezoekerimte de eindfase is en dat de algemene ondersteuning aandacht verdient. We steunen u daarin.

Het verheugt me dat het ontwerp van samenwerkingsakkoord werd opgesteld door de Vlaamse overheid. Ik wens u een vruchtbare onderhandeling op 17 juni.

Bij de bevraging zou ook moeten worden nagegaan of het feit dat de bezoekerimten niet meer zijn opgenomen in de Bijzondere Jeugdzorg als een verlies wordt ervaren. Binnen de Bijzondere Jeugdzorg is er discussie over de integrale jeugdhulpverlening. We moeten kijken of het binnen die context wordt opgenomen.

Ik wens niet alleen op te komen voor de jongeren die met een verlies worden geconfronteerd als hun ouders uit elkaar gaan. Heel wat jongeren in de Bijzondere Jeugdzorg kunnen de ene noch de andere ouder contacteren. Het herstel van dat contact is uitermate essentieel.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Ik ben blij dat u het belang van het dossier erkent en dat u al een aantal initiatieven hebt genomen. U hebt met uw aangekondigde 'driestappenplan' een juiste analyse gemaakt.

Ik kan me volledig terugvinden in de initiatieven die u neemt. Wel heb ik nog een paar opmerkingen. Wat de openingsuren betreft, kan er op zeer korte termijn worden gehandeld. Op het terrein bestaat daarover een zeer grote bereidheid.

U zei dat u prioriteit wilt geven aan de gerechtelijke dossiers. Ik dring er op aan dat ook meer dan voldoende aandacht wordt gegeven aan degenen die vrijwillig een beroep doen op de bezoekerimten. Het is positief dat, vooraleer advocaten, nota-

rissen en het welzijnswerk lange procedures beginnen bij de jeugdrechtbank, de bezoekerimten snel kunnen worden ingeschakeld om een escalatie te voorkomen en het herstel van het contact zo vlug mogelijk te realiseren. Dat is in het belang van het kind.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor haar uitgebreide antwoord. Ik heb hier veel suggesties en voorstellen gehoord waarover met de sector zou worden overlegd. Ik juich dat toe en kijk met spanning uit naar de resultaten en de maatregelen die de minister daaraan zal verbinden.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door mevrouw Merckx en mevrouw Dillen werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de erkende diensten voor opvanggezinnen en de bij hen aangesloten onthaalouders

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Meyer tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de erkende diensten voor opvanggezinnen en de bij hen aangesloten onthaalouders.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, het sociale statuut van de onthaalouders aangesloten bij een erkende en gesubsidieerde dienst voor opvanggezinnen trad meer dan twee jaar geleden in werking. De Vlaamse Gemeenschap staat in voor de betaling van de werkgeversbijdragen. De werkne-

De Meyer

mersbijdragen worden betaald door de onthaalouders. Op de vragen om uitleg van collega's Jans en Van der Borgh van 12 oktober 2004, antwoordde de minister dat in 'het kader van de verdere ontwikkelingen in de kinderopvang (...) een evaluatie van de huidige positie van de onthaalouder in het geheel van de kinderopvang aan bod [zal] komen.'

Men zegt me dat het genieten van een inkomensvervangende tegemoetkoming geen evidentie is. Onthaalouders melden ons dat zij mankementen ervaren in de procedure voor het indienen van een aanvraag. De wijze van berekening van deze tegemoetkoming werd al meermaals gewijzigd. Naast het vele administratieve werk voor de diensten wekte dit vooral ongenoegen bij de onthaalouders. De diensten hebben het bijzonder moeilijk om correcte informatie aan de onthaalouders te geven. Het sociale statuut nam de rechtsonzekerheid van de diensten voor opvanggezinnen niet of niet volledig weg, vermits er nog steeds procedures lopen bij de arbeidsrechtbanken om de rechtsverhouding tussen dienst en onthaalouder te kwalificeren als een arbeidsovereenkomst.

Het sociale statuut van de onthaalouders – dat het aantal aangesloten opvanggezinnen niet heeft doen stijgen – is niet het enige punt van aandacht en zorg voor de sector. Het aangekondigde strategisch plan voor kinderopvang kan ongetwijfeld de kritische succesfactoren voor het onthaalouderschap bij erkende diensten bepalen en daarop verder werken. Kind en Gezin richtte eind vorig jaar een werkgroep op om het HIVA-onderzoek over de oorzaken en de beleving van de werkdruk in de diensten op te volgen. Naar verluidt zouden al kortetermijnvoorstellen voor werkdrukverlaging zijn uitgewerkt. Het komt mij voor dat deze opties, en dan toch tenminste deze zonder een budgettaire impact, een snelle implementatie verdienen.

Uit contacten met het werkveld leer ik dat de diensten het moeilijk hebben met de steeds hogere eisen op het vlak van veiligheid. In het bijzonder wordt dan gewezen op de regelgeving over speeltoestellen, wiegendooppreventie en brandpreventie. Verantwoordelijken stellen dat het nodig is dat gezinsopvang zijn eigenheid mag behouden en niet over dezelfde kam wordt geschoren als de opvang in een kinderdagverblijf.

In haar antwoord op de reeds aangehaalde vragen om uitleg stelde de minister reeds dat 'een vergoeding voor flexibele opvang voor onthaalouders (...) één van de aandachtspunten [kan] zijn' bij de evaluatie van hun positie. Ze voegde er terecht aan toe dat dit afhangt van de beschikbare financiële ruimte. Het zou goed zijn als de flexibele opvang die nu al gebeurt door de aangesloten opvanggezinnen gehonoreerd zou kunnen worden.

Ik wil de minister hierover enkele vragen stellen. Een: werd het sociale statuut van de onthaalouders na twee jaar werking reeds geëvalueerd en leidde dit tot de opmaak van een document? Maakte deze evaluatie al het voorwerp uit van overleg met de federale overheid in het kader van een interministeriële conferentie? Zo ja, wat is het resultaat? Twee: over welke elementen beschikt ze voor de aangekondigde evaluatie van de huidige positie van de onthaalouder in de kinderopvang?

Drie: wat is de timing om de kortetermijnopties voor werkdrukverlaging bij de diensten voor opvanggezinnen te implementeren in de vigerende reglementering voor de diensten en de opvanggezinnen? Vier: maakt een vergoeding voor flexibele opvang door opvanggezinnen aangesloten bij een erkende dienst deel uit van de besprekingen met Kind en Gezin over de opmaak van een strategisch plan voor kinderopvang?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, er zijn grote problemen met de kinderopvang. Er loopt een rechtszaak tegen de Vlaamse Dienst voor Kinderopvang. Er wordt gesteld dat onthaalouders, verbonden aan een dienst voor opvang echte werknemers zijn. Wie rechten heeft gestudeerd, weet dat dit logisch is. De gezagsverhouding tussen de diensten voor opvang en de onthaalouders zijn van die aard dat onthaalouders niet zomaar kunnen doen wat ze willen. De dienst beslist of een kind wordt toegewezen aan een onthaalouder of niet. De overheid moet in de zure appel bijten en dat erkennen. Onthaalouders zijn werknemers en moeten alle daaraan verbonden rechten krijgen. Vandaag vallen ze onder een nepstatuut.

Twee jaar geleden is een nieuw statuut uitgewerkt. Er blijven echter nog veel knelpunten over. Er zouden onthaalouders bijkomen, maar in werke-

Stevens

lijkheid neemt hun aantal, mee ten gevolge van de vergrijzing, zelfs af. Veel jongeren vinden het beroep financieel niet interessant genoeg en aanvaarden het niet dat er geen volwaardig sociaal vangnet is. Er is geen inkomenszekerheid en ze genieten niet van alle sociale rechten. Wie na vijf jaar stopt als onthaalouder en op zoek gaat naar ander werk, krijgt intussen geen werkloosheidsuitkering. Dat is niet juist.

De instroom droogt op. Flexibele kinderopvang is nodig, want veel ouders moeten vroeg naar hun werk en komen pas laat thuis. Voor een opvang van negen tot vijf krijgen onthaalouders dezelfde vergoeding als voor een opvang van zeven tot zeven. Dat kan toch niet? Dat moet worden vergoed, zodat meer onthaalouders bereid zullen zijn om flexibeler te werken. Vandaag is er pas een extra vergoeding als de opvang meer dan twaalf uur duurt. Ik ben dus heel nieuwsgierig naar de beslissingen die de minister op basis van de evaluatie zal nemen.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, ik wil aandacht vragen voor het verschil in de onkostenvergoedingen tussen de gewesten. Onthaalmoeders begrijpen terecht niet waarom eind 2004 die onkostenvergoeding in Vlaanderen lager is dan in Wallonië. Dat moet met het Waalse Gewest worden rechtgezet.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik wil eerst enkele zaken rechtzetten. De Vlaamse overheid betaalt niet alleen de werkgeversbijdrage, maar ook de werknemersbijdrage. De toepassing van het sociale statuut leidt tot problemen. Ondertussen zijn al veel problemen opgelost, maar toch hebben de moeilijkheden een invloed gehad op het aantal onthaalouders. De scherpe daling die voor de invoering op 1 april 2003 is waargenomen, is ondertussen omgezet in een stijging: van 6.949 naar 7.447. Er is gesproken over de toegenomen eisen inzake veiligheid. De vereisten inzake speeltoestellen zijn verminderd en inzake brandpreventie zijn geen eisen gesteld maar wel aanbevelingen gedaan. Inzake veilig-

heid zijn de eisen dus verminderd. De opvang in gezinsverband moet zijn specificiteit behouden en niet worden behandeld zoals de opvang in een kinderdagverblijf. In ons strategisch plan voor kinderopvang willen we de sterke en zwakke punten van elk type van opvang op een rij zetten en afwegen.

De evaluatie van het sociale statuut behoort tot de bevoegdheden van de federale regering. De evaluatie zou tegen eind 2005 moeten gebeuren. De bespreking van de evaluatie zal binnenkort beginnen. Daaraan nemen de kabinetten van de bevoegde ministers, mevrouw Van den Bossche en de heer Demotte, deel. Er zal worden overlegd met Kind en Gezin, en ook wij zullen onze ideeën kunnen inbrengen. Vlaanderen zal daarbij vooral aandacht hebben voor de problemen van de diensten bij de toepassing van het statuut en voor het gemak waarmee ze onthaalouders kunnen inschakelen. Ook de mening van de onthaalouders over het statuut zal in rekening worden gebracht. De afweging van de kostprijs tegen het belang van de opvang is ook relevant: hoeveel mag een systeem kosten?

Vlaanderen heeft toch al een en ander gedaan om de werkdruk van de opvanggezinnen te verlagen. Kortetermijnmaatregelen zijn al genomen. Een aantal ervan zijn door de regering zelf beslist.

Het ging onder meer om de tijdelijke toepassing van een ruimere subsidieregeling. Daardoor komen alle onthaalouders die zijn aangesloten bij een dienst in aanmerking voor subsidiëring, los van de volledige schijven van de zeven onthaalouders die in de regelgeving waren vereist.

Verder werden ze ook ontlast van de vorming voor zelfstandige onthaalouders. Vorige week nog is dat hier aan bod gekomen. We hebben ervoor gezorgd dat de vorming wordt uitbesteed met behoud van hetzelfde budget. Dat betekent een enorme werkdrukverlichting. De diensten moeten het nu niet langer zelf organiseren.

Wat via ministeriële besluiten kon gebeuren, is ook doorgevoerd. De administratieve taken werden namelijk versoepeld en verlicht. Ik denk aan het opmaken van een pedagogisch verslag voor iedere onthaalouder of de jaarlijkse evaluatie van processen en procedures uit het kwaliteitshand-

Vervotte

boek. Ten slotte kon Kind en Gezin zelf een aantal maatregelen ter verlichting van de werkdruk toepassen. Ze zijn intussen ingevoerd en toegepast, zoals bijvoorbeeld het aanreiken van modeldocumenten of het opmaken van een kwaliteitsbrief.

We hebben dus in drie fasen gewerkt. Er zijn een aantal punten door de regering beslist, zoals de vorming en de subsidieregeling. Verder zijn via ministeriële besluiten administratieve taken die te maken hebben met evaluatie of kwaliteitshandboeken, verlicht. En Kind en Gezin heeft modeldocumenten opgesteld of kwaliteitsbrieven, wat de werkdrukverlaging eveneens ten goede komt.

Wat het strategische plan betreft, is het de bedoeling dat aandacht uitgaat naar flexibele opvang maar ook naar de financiële mogelijkheden ervan. Ik wil niet vooruitlopen op de concrete vragen die hier zijn gesteld. Daarvoor moet het debat rond het strategische plan eerst worden aangegaan. Dat moet verlopen in overleg met de raad van bestuur van Kind en Gezin en met het terrein. Wij hebben een eerste concepttekst aangekregen. Wij zullen de tekst bestuderen en de gepaste maatregelen nemen en u vervolgens hiervan op de hoogte brengen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos de Meyer: Ik dank de minister voor haar antwoord. We vragen nog wat verduidelijkingen over technische details, maar dat gebeurt in de vorm van een schriftelijke vraag. We zullen het gesprek beslist op gepaste tijd voortzetten.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

De heer Helga Stevens: Ik onthoud dat u voor de evaluatie uw oor zal te luisteren leggen bij de onthaalouders zelf. Dat is zeer belangrijk omdat de onthaalouders een heel andere visie hebben dan de diensten. Ik dank u hiervoor.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het pneumokokkenvaccin

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de vaccinatie tegen pneumokokken

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Decaluwe tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het pneumokokkenvaccin en van mevrouw Dillen tot minister Vervotte, betreffende de vaccinatie tegen pneumokokken

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Het pneumokokkenvaccin staat de jongste tijd weer in de belangstelling. Pneumokokken veroorzaken infecties die ernstige gevolgen kunnen hebben voor jonge kinderen, vooral bij zuigelingen en jonge kinderen. Uit cijfers blijkt dat 59 op 100.000 kinderen met een agressieve vorm van pneumokokken worden besmet, die soms tot de dood kan leiden. Sinds 1 oktober 2004 is een vaccin tegen pneumokokken op de Belgische markt, dat jonge kinderen voor 85 percent tegen deze bacterie beschermt.

De Belgische Vereniging voor Kindergeneeskunde wil jonge moeders dan ook sensibiliseren om hun baby's te laten vaccineren. Maar het vaccin is duur en valt volledig ten laste van de patiënt. Een dosis kost 68,27 euro. Zuigelingen hebben vier dosissen nodig. De hoge kostprijs schrikt heel wat jonge en kansarme ouders af zodat de vaccinatie dreigt beperkt te blijven tot de meer gegoede gezinnen. Een dergelijke preventie heeft alleen maar zin wanneer ze algemeen wordt toegediend, dus wanneer ze toegankelijk is voor iedereen via de vaccinatiekalender.

Nieuwe vaccins worden geïntroduceerd in de vaccinatiekalender in het kader van het akkoord dat in maart 2003 met de gemeenschappen werd gesloten. In het kader van dit protocol neemt de federale overheid twee derden van de aankoopprijs van dergelijke vaccins voor haar rekening. Een derde is voor rekening van de gemeenschappen. Het akkoord wordt toegepast vanaf 1 januari

Decaluwe

2004, maar op die datum was het pneumokokken-vaccin in België nog niet beschikbaar. De gemeenschappen zijn bevoegd voor de preventieve maatregelen en de vaccinatie behoort tot dat domein.

De enige terugbetaling vandaag gebeurt via de mutualiteiten vanuit de aanvullende verzekering. Zij is vrij beperkt. Ik heb de problematiek ook in de media gevolgd en gezien dat minister Demotte duidelijk zegt dat de financiële middelen beperkt zijn. Mijn klomp brak toen ik las dat Di Rupo pleitte voor een volledige herfederalisering van de preventieve gezondheidszorg. We weten nu waar we aan toe zijn. Er werd ook gepleit om de problematiek op de interministeriële conferentie van Volksgezondheid te brengen, maar daar zijn de kansarme gezinnen niet mee geholpen.

Vandaar mijn drie vragen. Heeft de minister al een beeld van de budgettaire impact indien dit pneumokokkenvaccin in het vaccinatieprogramma voor jonge kinderen zou worden opgenomen? Is deze uitgave, of een derde van de vaccinatieprijs, haalbaar voor Vlaanderen?

Blijkbaar wordt het protocol van 2003 over de vaccinatiekalender binnenkort geëvalueerd en wordt er verlenging gevraagd. Hoe wordt het protocol door de Vlaamse overheid geëvalueerd?

Hoe wordt de Vlaamse preventiebevoegdheid inzake de waarschuwing en vaccinatie voor pneumokokken momenteel ingevuld? Wat zijn de plannen voor de toekomst?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Jaarlijks worden er 59 op 100 000 kinderen besmet met een agressieve vorm van pneumokokken. Deze bacterie kan oorontstekingen, longontsteking, hersenvliesontsteking en zo meer veroorzaken. In de periode 2000-2004 is een uitvoerig onderzoek uitgevoerd op initiatief van de Belgische Academie voor Kindergeneeskunde. Die cijfers waren zeer ernstig. In een derde van de gevallen zijn er auditieve of neurologische restletsels.

Tijdens de vorige legislatuur is dit punt verscheidene keren ter sprake gekomen en werd een vaccin

aangekondigd. Sinds oktober 2004 is er een vaccin in ons land tegen pneumokokken. In de Verenigde Staten is het vaccin al enige tijd op de markt, met positief resultaat. Er wordt onder meer door de WGO, de Vlaamse Vaccinatiekoepel, Kind en Gezin, de Hoge Gezondheidsraad gepleit om het vaccineren te stimuleren. Het beschermt niet alleen de persoon die is gevaccineerd maar remt ook de verspreiding af. Dat heeft op langere termijn positieve gevolgen voor de gezondheidskosten. Vandaag gebeurt dit evenwel niet op een systematische wijze omdat de federale minister van Gezondheid Demotte heeft gesteld dat er geen middelen zullen worden vrijgemaakt.

In Vlaanderen heeft men ervoor geopteerd om na te denken over eventuele tussenkomsten in de financiering van dit vrij dure vaccin, namelijk 68,27 euro maal vier. Het moet immers viermaal worden ingeënt. Dat is een zware hap in het budget van een gemiddeld gezin.

Vanuit haar bevoegdheid Preventie kan de minister hier een belangrijke bijdrage leveren voor vaccinatie tegen pneumokokken.

Sommige mutualiteiten, zoals de christelijke, komen voor de helft tussen als de kinderen nog geen twee jaar zijn. De provincie Vlaams-Brabant zou ook tegemoetkomen door de kostprijs van één vaccin te dekken. Vandaar mijn vragen. Er werd in het verleden aangekondigd deze vaccinatie te zullen betalen. Welk standpunt verdedigt de minister vandaag? Zullen er middelen worden vrijgemaakt? De federale overheid draagt hierin ook een belangrijke verantwoordelijkheid. Heeft er al overleg plaatsgevonden? Wat is de stand van zaken van dit overleg?

Specialisten hebben in het verleden aangedrongen op een coördinatieoverleg tussen de Vlaamse en federale Overheid, de apothekers en de fabrikanten, met als voordeel dat er snel en efficiënt kan worden gehandeld. Worden er initiatieven genomen om dit overleg te organiseren?

Mevrouw Vera Jans: De Hoge Gezondheidsraad heeft in het verleden herhaaldelijk aangeraden dat mensen die ouder zijn dan 60 jaar en in voorzieningen verblijven, systematisch zouden worden ingeënt tegen pneumokokken. Hebt u er

Jans

een idee van hoeveel mensen die inenting hebben gekregen?

De heer Tom Dehaene: Het blijkt dat het pneumokokkenvaccin ook werkzaam is tegen de ziekenhuisbacterie. Dat is misschien belangrijk in het kader van een beleid om het aantal sterfgevallen tengevolge van de ziekenhuisbacterie terug te dringen.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: In het advies van de Vlaamse Vaccinatiekoepel wordt een basisvaccinatieschema voor Vlaanderen gesimuleerd en een budgettaire inschatting gemaakt voor de implementatie van het pneumokokkenvaccin. Het grote probleem is dat er maar een firma is die dat vaccin op onze markt aanbiedt. Dat verklaart gedeeltelijk ook de hoge kostprijs. Bij afwezigheid van concurrenten kan immers niet op de prijs worden gedrukt. Wij hopen dat dit in de toekomst verandert en de prijs kan worden gedrukt. Vandaag staat de prijs buiten bedrijf op 54,79 euro. Dat komt neer op een totaal kost voor het aankopen van de vaccins van 14,5 miljoen euro. Op 20 maart 2003 werd er inderdaad een protocolakkoord afgesloten, dat stelt dat een derde voor rekening van de Vlaamse overheid zou komen, en twee derde voor rekening van het Riziv. Ons vaccinatiebudget zou dus moeten stijgen met 4,83 miljoen euro. Dat komt neer op ruim een verdubbeling van dit budget in vergelijking met 2005. Niet alleen voor de gezinnen, maar ook voor de Vlaamse overheid zou dit dus een enorme meerkost betekenen, zelfs met de regeling van het protocol.

We hebben dit punt aangekaart tijdens de vorige interministeriële conferentie. Minister Demotte heeft toen hetzelfde verklaard als wat hij verklaarde in de media, namelijk dat hij de aanbevelingen heeft gelezen en dit belangrijk vindt, maar momenteel geen budgetten heeft om dit toe te passen. Hij zal dit wel mee in overweging nemen naar aanleiding van de volgende begrotingsopmaakrondes. Dit punt komt opnieuw aan bod op de interministeriële conferentie die binnenkort, op 13 juni, zal plaatsvinden. Ik weet niet of er dan al nieuwe elementen zullen zijn.

Voor Vlaanderen is het protocolakkoord een mogelijkheid om met een gedeelde vaccinatie-

financiering een algemeen vaccinatiebeleid te kunnen voeren. We kunnen onze eigen accenten leggen, daar het protocol het enkel heeft over vaccins in het kader van de vaccinatiekalender voorgesteld door de Hoge Gezondheidsraad, in de mate dat die wordt goedgekeurd door de diverse betrokken ministers in het kader van de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid.

Ik kom tot de praktische uitvoering. Er zou een methode moeten worden gezocht waarbij de federale overheid garanties biedt om al in het voorjaar een deel van de betaalde facturen te kunnen terugbetalen. Die betalingen gebeuren vlot eenmaal een overeenkomst met het Riziv wordt afgesloten, maar deze overeenkomst laat elk jaar opnieuw lang op zich wachten.

De bacterie kan inderdaad tal van infecties veroorzaken. Pneumokokken zijn verantwoordelijk voor het grootste deel van de gevallen van bacteriële hersenvliesontsteking. Het referentielaboratorium voor meningokokken in Leuven volgt de typering van de stammen van nabij. De gegevens geven aan dat het nieuwe pneumokokkenvaccin een goed vaccin is voor de meest invasieve stammen bij jonge kinderen in Vlaanderen. Misschien moeten de hier gedane aanbevelingen ook eens worden bekeken. Ik heb nog geen enkele van die aanbevelingen gezien. Met betrekking tot het vaccinatiebeleid laat ik me enkel en alleen adviseren door onder meer de Hoge Gezondheidsraad en de Vlaamse Vaccinatiekoepel. Andere adviezen moeten wetenschappelijk erg onderbouwd zijn en worden gedragen door de sectoren, en moeten voldoende kritisch worden bekeken. Het is uiteraard de bedoeling dat dit alles mee in overweging wordt genomen. Als de federale regering bereid is om twee derde van dit vaccin te betalen, zal Vlaanderen moeten volgen en moeten zorgen voor financiering. Dat is niet evident, daar het gaat over meer dan een verdubbeling van ons budget voor preventie.

Dan was er de vraag over de diverse distributiemogelijkheden. Een bijlage bij het protocolakkoord van 20 maart 2003 bepaalt dat er ook verschillende mogelijkheden zijn voor de distributie van vaccins, die in overweging moeten worden genomen. Dat is toen ook gebeurd. De verschillende beroepsgroepen kozen veeleer voor een rechtstreekse levering tot bij de vaccinator, met een waarborg van koudeketen, dan een levering via de apotheken. Die keuze is toen gemaakt.

Vervotte

Momenteel hebben we geen signalen gekregen van vertegenwoordigers van de vaccinatoren die ons zouden doen veranderen van distributiesysteem. Wel werden een aantal aspecten van vaccindistributie door de administratie besproken met de vertegenwoordigers van de apothekers, en vindt er deze week een overleg plaats in dat verband. In Vlaanderen wordt er gewerkt aan een eenvormig bestelsysteem voor alle vaccins in het basisvaccinatieschema, voor alle vaccinatoren en voor alle producenten en leveranciers, via ons Vaccinnet. Hierdoor was er in het verleden reeds overleg met de diverse potentieel betrokken firma's. We hebben dus regelmatig overleg met alle actoren, maar dat gebeurt niet gezamenlijk. Tot op heden is ook niet gevraagd dat dit gezamenlijk zou gebeuren.

Bij de vergaderingen van de Vlaamse Vaccinatiekoepel is er regelmatig overleg met de vertegenwoordigers van alle groepen vaccinatoren en de administratie. Enkele specialisten inzake vaccinatie maken deel uit van deze overlegstructuur.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord en de eerlijke stand van zaken. Laten we hopen dat er in de nabije toekomst op de ene of de andere wijze middelen worden gevonden om zoveel mogelijk mensen hiertegen te beschermen.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik sluit me aan bij de slotbedenking van de heer Decaluwe. Het budget is inderdaad fenomenaal hoog. Misschien kan er in een eerste instantie worden gedacht aan een gedeeltelijke terugbetaling, met prioriteit voor die groepen in de samenleving die het moeilijk hebben. Iedereen krijgt natuurlijk graag altijd alles gratis, maar voor wie het zich kan veroorloven een bepaalde tegemoetkoming te betalen, hoeft niet noodzakelijk alles te worden terugbetaald. Dat moet wel gebeuren voor die groepen in de samenleving wier budget beperkt is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het positive parenting programme (Triple P)

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het positive parenting programme (Triple P).

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, mijn vraag betreft een onderwerp dat deze week erg veel aan bod is gekomen. Gisteren wijdde De Standaard er twee bladzijden aan. Gisteravond was het een thema op TerZake. Deze ochtend had men het er over op Radio 1. Ongetwijfeld heb ik er nog een aantal gemist. Uiteraard heeft het bezoek van de Australische professor Sanders daar iets mee te maken. Zijn programma, het 'positive parenting programme', vormt de aanleiding voor mijn vraag. Ik moet het programma wellicht niet verder toelichten, want dat is de laatste dagen al zoveel gebeurd. Hoe meer ik er echter over hoor, hoe meer ook ik ervan overtuigd ben dat er iets in zit en dat we dit kunnen kopiëren in Vlaanderen. Het programma is trouwens evidence-based; mevrouw de minister, iets waarvoor u niet ongevoelig bent. Het gaat hier over 25 jaar onderzoek en het begeleiden van 18.000 gezinnen. Dat is zeer belangrijk.

Mevrouw de minister, in welke mate kunnen we dit programma inschakelen in het aanbod van de opvoedingsondersteuning? Wat zijn de beleidsmogelijkheden om Triple P te stimuleren? Wat kunnen we terzake doen? Dan heb ik nog een bijkomende suggestie, die helaas niet in mijn schriftelijke versie is opgenomen, maar waaraan ik daarna dacht. Misschien zouden we in het nieuwe akkoord dat wordt afgesloten met de VRT kunnen proberen om ook iets hierover op te nemen. Uit artikels die verschenen zijn, blijkt immers dat televisie een zeer belangrijk medium is wat dit betreft: het is het derde medium waarop ouders een beroep doen voor opvoedingstips. Bestaan er mogelijkheden in die zin?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mijnheer de voorzitter, ik ga me niet uitspreken over de televisieprogramma's in kwestie. De heer Caron kan dat beter dan ikzelf.

Mijn ouders hadden in hun bibliotheek de boekjes van Gordon staan. Tijdens mijn studie pedagogiek hebben we nog allerlei anderen gezien: Freire, Rogers, enzovoort. Nu is er Triple P. Het lijkt wel een hype, zoals Weight Watchers, Montignac en het South-Beachdieet dat ooit waren. Ik vind dat niet erg, maar we moeten wel respect hebben voor de waaier aan methodieken die bestaan en waarin iedereen zijn ding zal vinden. We mogen ons niet laten doen door een nieuwe hype, hoewel dit misschien sterk uitgedrukt is. Ondersteuning is cruciaal. Het verder ontwikkelen van opvoedingsondersteuning is cruciaal. Laten we niet de modeverschijnselen zomaar volgen. Er zijn er al veel geweest.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Om professor Elchardus te parafaseren: de media creëren ook gebeurtenissen. Ik ben blij dat opvoeding en pedagogiek aandacht krijgen in de populaire media. Anderzijds ben ik ook wat ongerust over de wijze waarop hulpverlening in de media wordt belicht. Het gaat hier immers over echte mensen, en niet over acteurs en rollen. Dat heb ik al gezegd op een ander forum.

Ik wil positief zijn. De media kunnen worden ingezet om de aandacht te vestigen op de noodzaak van een goede opvoeding en opvoedingsmodellen en -problemen. De media zijn echter niet de oplossing voor de opvoedingsproblemen. Daarvoor moeten we andere instrumenten inzetten.

Het regeerakkoord en de beleidsnota kwamen al een hele tijd voor de supernanny's van deze wereld, mevrouw de minister. In deze documenten werd al zeer nadrukkelijk de aandacht gevestigd op de noodzaak van opvoedingsondersteuning. Dat wijst misschien op uw grote gelijk. Ik ben zelf ook hulpverlener van opleiding. Misschien kan dit helpen om een beleid te ontwikkelen dat gediversifieerd, professioneel onderbouwd, met een diversiteit aan pedagogische modellen, met respect en kwaliteit, kan leiden tot een net van opvoedingsinstanties. Of men dat dan winkels noemt of er CLB's bij inzet, dat zijn uitvoeringsmodaliteiten. Dat hangt af van de ontwikkelde modellen. Wij

vragen geen hype, maar wel een grondige investering op termijn in de opvoedingsproblematiek voor ouders en kinderen, van jonge kinderen tot tieners. Zeker in allochtone milieus moeten we daarvoor in het bijzonder aandacht hebben.

Misschien kan de mediahype een en ander versnellen of krachtiger maken, maar we mogen ons er niet blind op staren, want er zijn ook een aantal andere effecten.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, zoals mijn medewerker opmerkte, gaat het hier niet over een zevende Westmallebier, maar over een opvoedingsprogramma. Toch is vandaag heel Vlaanderen vol van deze nieuwe triple. De nuances die werden geuit, zijn correct. We moeten bekijken wat de waarde is van het Triple P-programma. Iedereen die daar wat mee bezig is, staat daar sowieso achter. Anderzijds moeten we ervoor zorgen dat we niet te veel in een keurslijf terechtkomen. Opvoedingsondersteuning, en alles wat daarmee samenhangt, is erg breed.

We hebben al interessante gedachtewisselingen gehad over opvoedingsondersteuning, ook over welke partners we daarin moeten betrekken. Het positieve aan Triple P is de promotie van het positief ouderschap, en dat onderschrijven wij. In mijn beleidsnota komt duidelijk naar voren dat opvoeding in de eerste plaats een taak is van de ouders. We willen dat de ouders hun verantwoordelijkheid opnemen, en voldoende kracht hebben om dat te doen. Voor bepaalde gezinnen is dat heel belangrijk.

Het evidence-based karakter van dit programma is ook heel belangrijk. Mijn beleidsnota is daarvan doordrongen en hier werd er ook al naar verwezen. Heel wat studies tonen aan dat het programma efficiënt is en dat het leidt tot het versterken van de opvoedingsvaardigheden van ouders, en tot het verminderen van emotionele en/of gedragsproblemen bij kinderen.

We staan er ook volledig achter dat het programma uitgaat van een netwerkgedachte. Daarbij wordt gepoogd de behoefte van de verschillende actoren inzake opvoedingsondersteuning te dekken. Triple P onderscheidt de verschillende niveaus inzake opvoedingsondersteuning. We ver-

Vervotte

trekken van het eerste niveau, sensibilisering, en gaan tot het hoogste niveau, intensieve trainingen en hulpverlening voor ouders in problematische opvoedingssituaties. Verschillende actoren vormen netwerken om de stappen 1 tot 5 te realiseren.

De netwerkgedachte garandeert ook de noodzakelijke intersectorale samenwerking. Verschillende partners rond de tafel hebben steeds te kennen gegeven dat ze dat heel belangrijk vinden. De nadruk ligt op het verbinden van alle actoren rond een gezamenlijke visie en doelstellingen. Daar streven we naar in het decreet over opvoedingsondersteuning. We willen ook de versnippering tegengaan en ervoor zorgen dat we doelmatiger en evidence-based kunnen werken.

Het beleidskader van de opvoedingsondersteuning zal alle beleidsactoren samenbrengen die vandaag al werken met of geïnspireerd zijn door Triple P. Kind & Gezin ziet hierin een belangrijke mogelijkheid om de preventieve gezinsondersteuning verder inhoudelijk uit te bouwen, het Centrum voor Integrale Gezinszorg, de Stobbe, past reeds het vierde niveau van Triple P toe in de hulpverlening, het Vlaamse netwerk voor opvoedingsondersteuning heeft in haar concepttekst de principes van Triple P verwerkt, de opvoedingswinkel in Genk had een sterke pioniersfunctie en geeft alle activiteiten van Triple P vorm in de praktijk, het STOP-programma brengt het positief ouderschap in de praktijk, de onderzoeksgroep van mevrouw Vandemeulebroecke en mevrouw Colpin hebben heel wat onderzoek verricht naar opvoedingsondersteuning, en de VUB werkt het Families in Transition-programma uit. We zullen die actoren samenbrengen om na te gaan of we tot een gemeenschappelijke visie en doelstellingen kunnen komen.

We hebben goede praktijkvoorbeelden en een geïnteresseerd wetenschappelijk publiek. Soms ontbreekt het aan wetenschappelijk publiek dat ons daarin kan ondersteunen. Vandaag hebben we dat wel en moeten we het met beide handen aangrijpen. We willen dan ook een brede opvoedingsondersteuning realiseren en heel gerichte interventies doen.

De discussie hierover in de massamedia leidt soms tot enige commotie. De media kunnen echter een

belangrijke rol spelen in het bespreekbaar maken van die problemen. Ze hebben ook een normaliserend karakter door het uit de probleemsfeer te halen. Daarom zijn ze belangrijk. Ik zal minister Bourgeois vragen of hij bereid is om dat bij de onderhandelingen over de nieuwe beheersovereenkomst met de VRT te berde te brengen. Opvoedingsvragen moeten uit de probleemsfeer worden gehaald, positief ouderschap moet nadrukkelijker aan bod komen.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Die Australische professor wordt geregeld gevraagd om zijn mening te geven over belangrijke zaken. Daardoor wordt het probleem bespreekbaar gemaakt en worden meer mensen geholpen. Over programma's als 'Supernanny' zijn veel meningen, maar het zou dom zijn om niet op de golf van de hype mee te surfen. Zo krijgen we het onderwerp op de agenda. Daarom, mevrouw de minister, ben ik tevreden met uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mevrouw de minister, ik ben tevreden met uw antwoord omdat eruit blijkt dat het gezonde verstand zal overheersen in het debat.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Mevrouw Vera Van der Borgh* treedt als voorzitter op.

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het hoge aantal allochtone vrouwen in Vlaamse vluchthuizen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Hostekint tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het hoge aantal allochtone vrouwen in Vlaamse vluchthuizen.

Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Vorig jaar stelde de Nederlandstalige Vrouwenraad in haar memo-

Hostekint

randum, naar aanleiding van de Vlaamse verkiezingen, met betrekking tot het geweld in de privé-sfeer dat de stijging van het aantal allochtone vrouwen in vluchthuizen, een aanzienlijke stijging van de subsidies, bestemd voor de CAW's, rechtvaardigt. Die subsidies moeten op hun beurt worden aangewend voor de werking van de vluchthuizen. Daarenboven is een specifieke registratie van allochtone slachtoffers van geweld noodzakelijk om de hulpverlening en het opvangaanbod correct op elkaar af te stemmen.

Ondertussen zijn er wel al registratieresultaten bekend geraakt. Die bevestigen het vermoeden dat allochtone vrouwen het kernpubliek van vluchthuizen zijn geworden. Dat blijkt uit de recent gepubliceerde gegevens van Tellus, het cliëntregistratiesysteem van de autonome Centra Algemeen Welzijnswerk. Dat wordt verklaard door de slechte maatschappelijke positie van de allochtonen, toenemend partnergeweld en problemen rond uithuwelijking. Allochtone slachtoffers kunnen minder terecht in de familiekring. In Vlaamse gezinnen heerst de neiging om de schone schijn op te houden. De slachtoffers van familiegeweld worden meer opgevangen in eigen kring.

Mevrouw de minister, zijn die cijfers u bekend en stemmen ze overeen met resultaten van eventueel eerder onderzoek? Bent u op basis van die resultaten bereid om, zoals de Vrouwenraad vroeg, enerzijds de subsidies bestemd voor de CAW's en de specifieke werking van de vluchthuizen aanzienlijk te verhogen, anderzijds de hulpverlening en het opvangaanbod voor slachtoffers van geweld op elkaar af te stemmen? Is er binnen de Vlaamse Regering, in opvolging van de resolutie die vorig jaar in het Vlaams Parlement werd goedgekeurd, reeds werk gemaakt van een globale strategie tegen thuisloosheid? Dat wordt steeds meer een probleem van vrouwen en gezinnen, zowel van Vlaamse als van allochtone afkomst. Welke specifieke aandachtspunten worden hierin gereserveerd voor de problemen van de allochtone vrouwen in Vlaamse vluchthuizen?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: We zijn op de hoogte van de cijfers, maar we moeten ook kijken naar de cliëntvariabelen. Daaruit blijkt dat 40 procent van

de vrouwen en kinderen die worden opgevangen in de vrouwenopvangcentra en vluchthuizen, een niet-Belgische origine hebben. Dit wil zeggen dat bij 40 procent van dat cliënteel minstens één van de ouders of grootouders geboren is buiten België. Dit lijkt ons een goede cliëntvariabele om te meten of iemand allochtoon is of niet.

Vijf jaar geleden werd reeds gesteld dat de allochtonen meer gebruik maken van het residentiële dan van het ambulante aanbod van de autonome Centra voor Algemeen Welzijnswerk. Eén soort sprong toen duidelijk in het oog, met name de opvangcentra voor vrouwen en kinderen, waaronder de vluchthuizen. Toen werd gesteld dat in regio's met een grotere concentratie van allochtonen, de allochtone vrouwen 25 tot 40 procent van het cliënteel uitmaken.

Uit het onderzoek van het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk 'Verbinding verbroken: Thuisloosheid en Algemeen Welzijnswerk in Vlaanderen' dat in december 2003 is gepubliceerd, blijkt dat de groep allochtone thuislozen overwegend vrouwelijk is en dat een steeds groeiende groep allochtone vrouwen wordt opgevangen in de vrouwenopvangcentra en de vluchthuizen. Dikwijls gaat het om vrouwen van de tweede of derde generatie die de stap zetten om hun echtgenoot of partner te verlaten. Het merendeel blijkt de Belgische nationaliteit te bezitten.

Het verruimen van de opvangcapaciteit in de vluchthuizen staat in het regeerakkoord ingeschreven. Wegens de complexiteit van het probleem mogen ze niet gefragmenteerd worden behandeld, maar pleit ik voor een integrale benadering. Zo ontvangen thuislozen binnen het algemeen welzijnswerk, naast een residentieel verblijf of woonbegeleiding, ook andere vormen van hulpverlening, zoals informatie en advies, psychosociale ondersteuning, administratieve dienstverlening, financiële dienstverlening, materiële dienstverlening, voeding, dagbesteding, dagstructurering en toeleiding tot tewerkstelling of huisvesting.

In de eerste plaats wordt via een ambulante begeleiding een oplossing uitgewerkt. De centra proberen eerst om in de sociale netwerken van de vrouwen naar opvang te zoeken en een intensieve psychosociale begeleiding aan te bieden. Enkel indien de veiligheid van de vrouwen en kinderen op die manier niet kunnen worden gegaran-

Vervotte

deerd, wordt een residentiële opvang aangeboden. Deze aanpak wordt in het algemeen welzijnswerk volop toegepast en moet er tevens toe bijdragen de instroom en de dichtslibbing in de vrouwenopvangcentra en de vluchthuizen beter onder controle te krijgen.

Op basis van deze benadering en naar aanleiding van eerdere signalen omtrent het tekort aan opvangplaatsen in de vrouwenopvangcentra en vluchthuizen, heb ik aan het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk gevraagd een behoeftepeiling uit te voeren naar de nood aan residentiële opvang van slachtoffers van intrafamiliaal geweld. We werken dus aan de verschillende actoren.

Er is echter nog een belangrijk bijkomend probleem. We moeten niet alleen iets doen aan de instroom. We moeten ook kijken wat er gebeurt met de uitstroom. Wat dat laatste betreft, is er een groot probleem. Dat heeft belangrijke gevolgen voor vele residentiële voorzieningen.

Een heel belangrijk algemeen punt is de samenwerking tussen Welzijn en Huisvesting. Uit het onderzoek van het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk blijkt dat van de 12.000 thuislozen die jaarlijks in de opvangcentra terechtkomen, minstens 50 percent zouden kunnen doorstromen naar sociale woningen indien ze voor hen toegankelijk zouden zijn. Dat is echter niet het geval. Door een gebrek aan doorstromingsmogelijkheden slibt de thuislozensector – en dus ook de vrouwenopvangcentra en de vluchthuizen – volledig dicht. Daarnaast zijn de opvangcentra te veel het laatste vangnet voor mensen die uit andere welzijnsvoorzieningen komen. Ik denk daarbij vooral aan de psychiatrie en de Bijzondere Jeugdbijstand.

Een belangrijk aanbod om het dichtslibben van de uitstroom weg te werken, zit vervat in pilootprojecten. Ze hebben als doel de mensen te begeleiden, zodat ze sneller terecht kunnen komen in de sociale huisvesting.

Ik zal met de bevoegde minister duidelijke afspraken moeten maken over wonen en welzijn. Er is een bovenlokale stuurgroep met een specifieke doelgroep, namelijk de thuislozen. We zullen de stuurgroep Wonen-Welzijn vragen advies te geven over deze problematiek om er voor te zorgen dat

het dichtslibben wordt tegengegaan via het bevorderen van de uitstroom. De instroom is een zaak voor Welzijn. Voor de uitstroom zal het departement Huisvesting zijn verantwoordelijkheid mee moeten opnemen. Deze zaken zullen aan bod komen in de bovenlokale stuurgroep en bij de besprekingen met minister Keulen.

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw verhelderend antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het nieuwe financieringssysteem voor de bouw van nieuwe rusthuizen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het nieuwe financieringssysteem voor de bouw van nieuwe rusthuizen.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, eind vorig jaar werd aangekondigd dat er een wijziging zou komen bij het bepalen van de prioriteiten van het VIPA en dat het FIFO-principe zou worden geëvalueerd en eventueel bijgestuurd. Dat zou in de eerste helft van dit jaar gebeuren. De zaak wordt nu afgerond. Mevrouw de minister, kunt u al iets meer zeggen over de prioriteitsbepalingen die vanaf nu ingang zullen vinden? Tot nu toe is er bij mijn weten geen betalings- of subsidiebelofte gedaan.

Uit een aantal persberichten en interviews met minister-president Leterme over het nieuwe financieringssysteem blijkt dat de Vlaamse overheid niet zelf zou lenen. Ze zou aan derden toelaten dat te doen. De Vlaamse overheid zou dan een deel van de lening terugbetalen over een periode van 20 tot 25 jaar. Kunt u daarover enige

Dehaene

verduidelijking geven? Ik heb er alle begrip voor dat u nog niet met de fijnste details kunt komen. Komen degenen die al een dossier hebben ingediend bij het VIPA in aanmerking voor de alternatieve financiering? Zo ja, moeten ze daarvoor een nieuwe aanvraag indienen of worden ze automatisch aangeschreven om te polsen naar hun interesse?

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mevrouw de minister, ik kijk met belangstelling uit naar uw antwoord. Ik blijf aandacht vragen voor de privé-sector. Op termijn zal de overheid niet over voldoende financiële middelen beschikken om tegemoet te komen aan alle vragen. We zullen dus een systeem moeten uitwerken waarbij de privé-sector betrokken wordt. Er zijn heel wat OCMW-voorzitters die dergelijke ideeën aan het uitbouwen zijn. Ze zoeken naar alternatieven. Ze realiseren zich dat wachten op VIPA-middelen voor hen geen oplossing is. Soms voldoet de infrastructuur niet meer aan de huidige normering en erkenningsnormen.

We hebben een bezoek gebracht aan de administratie Welzijn. Ze beschikt over allerhande gegevens en cijfermateriaal. Als we zoeken naar een nieuw financieringssysteem, moeten de OCMW's dan ook nog aandacht schenken aan de zorgstrategische plannen? Die kunnen soms leiden tot een financiële kater voor de centra en vzw's die gebruik maken van de VIPA-middelen. Sommige beschikken niet over de mensen om daar zelf voor te zorgen en moeten dan een beroep doen op externen. Dat kost veel geld. Uiteindelijk wordt er dan een studie gemaakt met gegevens die al beschikbaar zijn.

Kan er niet worden gezorgd voor een tegemoetkoming voor degenen die toch de inspanning doen? Ik heb hierop geen pasklare antwoorden. Misschien kan er een regeling worden getroffen via de ligdagprijs. Ik weet dat de federale overheid daarvoor bevoegd is. Toch zou moeten worden nagegaan of hierover geen overleg moet worden gepleegd.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, we hebben al gezegd dat we

moesten nadenken over het first-in-first-out-principe. Het voldoet niet altijd aan de objectieve behoeften. We hebben daarover meerdere keren overleg gevoerd met de sector. We hebben een consensus bereikt over nieuwe prioriteiten. Daarbij is rekening gehouden met wat de prioriteiten kunnen zijn van de Vlaamse Regering. We wensen dat de mensen zo lang mogelijk thuis blijven. In de criteria krijgen de initiatieven die thuiszorgondersteunend zijn prioriteit.

Het eerste criterium, dat ook de hoogste prioriteit krijgt, gaat over alle dossiers die de realisatie van thuiszorgvoorzieningen beogen. Het gaat om zeven dossiers en een totaalbedrag aan subsidies van 3 miljoen euro. Alle andere dossiers van de FIFO-lijst worden herschikt binnen het jaar waarin ze ontvankelijk zijn verklaard. Dat wil zeggen dat de dossiers van 2004 worden herschikt binnen dat jaar. De herschikking gebeurt in jaartallen. Het kan immers niet zijn dat een dossier dat wordt ingediend in 2005 en dat de hoogste prioriteit krijgt, voorrang zou krijgen op een dossier van 2002.

Er wordt een rangschikking opgesteld buiten het criterium 1 omdat het om zeven zeer kleine dossiers gaat. Het bedrag is te klein in vergelijking met de rest. Voor de volgende criteria is er een herschikking op jaarbasis.

Het criterium 2 gaat over dossiers voor vervanging, met een eventuele uitbreiding van de bestaande rusthuiscapaciteit die in gebruik was voor 1985 en die niet beantwoordt aan de erkenningsnormen. Dat gebeurt om te vermijden dat deze oudere voorzieningen hun erkenning verliezen in 2010. Om ervoor te zorgen dat de beschikbare capaciteit niet vermindert, moeten deze bouwwerken dringend van start kunnen gaan. Een aantal voorzieningen kunnen met hun erkenning in de problemen komen. De aanpassing moet voor 2010 gebeuren. We willen daar vandaag al op anticiperen.

Het derde criterium zijn de realisaties het extra rusthuiscapaciteit die binnen de grenzen van de regionale programmatie blijven. Het gaat over dossiers voor een uitbreiding van de capaciteit in regio's met een onderbezetting. Het vierde criterium betreft dossiers over de vervanging en eventuele uitbreiding van de bestaande rusthuiscapaciteit, maar die niet beantwoorden aan het tweede

Vervotte

criterium. Het gaat dus over een vervanging van bestaande gebouwen zonder dat er problemen zijn met de erkenningsnormen wegens de bestaande infrastructuur.

Binnen de criteria twee, drie en vier is er voorrang voor dossiers met de grootste variatie aan thuiszorgvoorzieningen. De aanvragen met een zelfde voorrang worden dan nog eens gerangschikt volgens de laagste invulling van de regioprogrammatie voor de rusthuizen en/of thuisvoorzieningen. In de zorgstrategische planning steekt een visie ter ondersteuning van de thuiszorgvoorziening. Het vijfde en laatste criterium betreft aanvragen die niet aan de vorige beantwoorden. Ze worden gewoon chronologisch gerangschikt.

Ten gevolge van de toepassing van deze criteria worden zeven dossiers die beantwoorden aan het eerste criterium onmiddellijk gehonoreerd. Het gaat verder over 28 dossiers die beantwoorden aan het tweede criterium – 19 van 2003 en 9 van 2004 –, 3 dossiers die beantwoorden aan het derde criterium en drie dossiers die beantwoorden aan het vierde of vijfde criterium.

De grootste verschuiving in positieve zin situeert zich in de dossiers met criterium 2, de grootste verschuiving in negatieve zin bij de dossiers met criterium 3.

Het nieuwe financieringssysteem geldt enkel voor de initiatieven van de rust- en verzorgingstehuizen – voor de ziekenhuizen geldt een ander mechanisme waarbij de dagprijs via het federale niveau wordt verrekend – die op het moment dat het systeem in werking treedt op de wachtlijst staan. De initiatiefnemers zullen zelf een lening aangaan en een bepaald percentage ervan zal worden terugbetaald. Tezelfdertijd zullen er meer middelen worden opzijgezet om ervoor te zorgen dat er geen nieuwe wachtlijsten ontstaan. Alle nieuwe dossiers zullen dus een normale behandelingstijd doorlopen. We willen geen nieuwe tijdbom voor de komende generaties aanmaken. Voor de rust- en verzorgingstehuizen wordt 210 miljoen euro opzijgezet.

Inzake de zorgstrategische plannen is mijn antwoord negatief. Die plannen zijn een sturingsin-

strument. Ik zal er wel op toezien dat de administratie helpt om gegevens en dergelijke aan te leveren. Het heeft geen zin om zelf opzoekingswerk te verrichten als die informatie in de administratie voorhanden is. Ook inzake het lokale sociale beleid is aan de administratie opdracht gegeven ondersteunend materiaal aan te reiken. We overleggen met de provincies om hen voor de lokale besturen tot hetzelfde te bewegen. We mogen echter niet het kind met het badwater weggooien: we houden vast aan de zorgstrategische plannen. Het BBB en het VIPA zullen helpen om de ondersteuning van de initiatiefnemers goed aan te pakken.

Wat de privé-sector betreft, is het belangrijk aan te geven welke keuzen men maakt: PPS-constructies of bijvoorbeeld het aanbieden van een overheidswaarborg? We beschikken terzake over veel mogelijkheden. In elk geval moet er controles gebeuren als de overheid haar steentje bijdraagt. De voorwaarden die de overheid oplegt, zullen natuurlijk kleiner zijn dan wanneer ze bijspringt met subsidies. Daarover moet nog worden gedebatteerd.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor haar antwoord. Als de minister het bij het bepalen van de omvang van het aanbod over 'een regio' heeft, gaat het dan over een gemeente of een groep van gemeenten? En staat het diegenen die al een dossier hebben ingediend vrij om te kiezen of ze in het oude systeem blijven of in het nieuwe systeem stappen?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: De Vlaamse Regering moet terzake nog beslissingen nemen. Aangezien we de wachtlijsten willen wegwerken, zal men wellicht geen keuzemogelijkheid hebben.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Wat het zorgstrategisch plan betreft, wil ik nog opmerken dat de huidige toestand waarbij men een omgevingsanalyse moet maken en andere moet bevragen wat hun visie is, een beetje absurd is. Daar kruipt zeer veel tijd en energie in. Niet alle OCMW's hebben voldoende personeel om dat te doen. Uiteraard is het logisch dat een initiatiefnemer een toekomst-

Van der Borcht

visie heeft en dat dit wordt opgevraagd. Het kan echter niet dat dit voor een ganse regio moet gebeuren.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Als het lokaal sociaal beleidsplan goed wordt opgesteld in functie van het masterplan 2007, is de omgevingsanalyse al gebeurd. Ook daar zal ondersteuning komen van mijn administratie. Ik heb ook de opdracht aan de administratie gegeven dat de omgevingsanalyse niet opnieuw moet gebeuren als ze in het lokaal sociaal beleidsplan al is gemaakt. De dossiers moeten op elkaar worden afgestemd. De omgevingsanalyse kan dus worden meegenomen naar alle latere dossiers.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de steun aan het expertisecentrum voor dementie te Brussel

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Linter tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de steun aan het expertisecentrum voor dementie te Brussel.

Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: In Vlaanderen bestaan al negen expertisecentra voor dementie. Daar werken overall twee tot drie mensen. Maar ook in Brussel is de nood hoog. Van 200.000 bejaarden zijn er 18.000 die aan geestelijke aftakeling lijden. Het Brusselse expertisecentrum heeft geld gevraagd aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie. De aanvraag werd in december ingediend. Eind april kreeg het centrum te horen dat de subsidie niet was toegekend omwille van besparingen op de welzijnsbegroting.

De VGC heeft dus voorlopig geen geld voor het centrum met als gevolg dat het Brusselse expertisecentrum dat amper zes maanden open is, nog

maar één werknemer over heeft in plaats van de oorspronkelijke twee. Het dementiecentrum valt ook onder de Vlaamse Gemeenschap en krijgt er 75.000 euro van. De taken van het expertisecentrum zijn echter te uitgebreid voor één persoon. Het centrum zorgt voor de opvang van de oudere en mantelzorgers, men zoekt naar vragen en noden en verwijst de oudere en zijn familie door. Men verstrekt informatie aan familieleden van demente bejaarden en aan hulpverleners.

Het tweede punt is het verzamelen en bundelen van de expertise in Brussel. Men kijkt na wie waarmee bezig is en tracht alle gegevens te bundelen. Een derde punt is de vorming van het personeel van rusthuizen, de thuiszorg en alle instellingen voor opvang van ouderen. Het centrum doet dus aan deskundigheidsbevordering.

In Brussel houdt dit centrum zich nog specifiek bezig met het uitbouwen van een Netwerk Dementie Brussel. Hiervoor is echter mankracht nodig. Specifiek voor de Brusselse situatie is ook dat het centrum werkt met aanspreekpersonen. Hierbij spelen alle instellingen die met bejaarden werken een rol. De aanspreekpersonen zijn vooral artsen en verpleegkundigen. Zij verwijzen door naar het centrum. De medewerkers van het centrum gaan ter plaatse om de zorgvraag en de noden te detecteren.

Een tweede gegeven is dat in Brussel de bejaarden minder mobiel zijn en de medewerkers van het centrum zich dus zelf moeten verplaatsen. Als het centrum moet terugvallen op één persoon, is er geen telefonische permanentie voor de zorgvraag meer. Dat is onaanvaardbaar in het kader van de goede werking van de dienst. Ook het uitbouwen van de expertise vraagt veel werk en genoeg personeel.

Mijn vragen aan de minister zijn de volgende. Vindt de minister één personeelslid niet te weinig voor het uitvoeren van de vele taken van het expertisecentrum? Heeft de minister over dit probleem al contact gehad met haar Brusselse collega Grouwels en wat zijn de resultaten? Heeft de minister al initiatieven genomen om dit centrum eventueel verder te steunen vanuit de Vlaamse Gemeenschap, gezien het belang dat de minister volgens de beleidsnota hecht aan de werking van deze centra? Is er geen extra financiering mogelijk?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Het is jammer dat er geen algemeen debat wordt gevoerd over de aanpak van dementie in Brussel. Zowel in de VGC als hier worden we constant geconfronteerd met vragen over het bijpassen van subsidie die op het andere niveau worden geweigerd. Dat is de essentie van het kerntakendebat. Er moeten duidelijke afspraken worden gemaakt over taken en verantwoordelijkheden. Zijn er al afspraken met Brussels staatssecretaris Grouwels gemaakt? Welke afspraken zijn het geworden? Of is het debat over welzijn nog niet afgerond?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Er wordt in alle dossiers, ook in dit dossier, de 300.000-norm toegepast. Deze norm is algemeen aanvaard. Zo wordt in de nodige financiering voorzien. Onze visie op dit probleem is dat de VGC hieromtrent haar verantwoordelijkheid zelf moet opnemen. Voor andere steden voldoet deze norm blijkbaar wel. De VGC moet zelf zorgen voor extra ondersteuning.

Wat het kerntakendebat aangaat, heb ik morgen een ontmoeting met minister Grouwels gepland. We zullen zeker een aantal afspraken maken. Het heeft inderdaad geen zin constant de bevoegdheidsvraag te stellen. Wij nemen in principe de houding niet aan dat Brussel dit zou moeten doen. Wij willen onze verantwoordelijkheid opnemen, maar als er bijkomende problemen zijn, moet dat door Brussel zelf worden opgevangen.

Wat de expertisecentra aangaat, wordt gesteld dat één personeelslid niet te weinig is. De taken bestaan uit zes aspecten. Het is de bedoeling om een samenwerkingsverband op te zetten, en gemeenschappelijke acties uit te bouwen zodat de doelstellingen van de convenants worden gerealiseerd. Het is vooral de bedoeling een coördinator te hebben die de expertise op het terrein bundelt en een samenwerkingsverband organiseert. Met de subsidie van 75.000 euro wordt in de meeste centra maximaal 1,5 personeelslid tewerkgesteld.

De expertisecentra trachten zeer efficiënt om te gaan met hun middelen. Ieder centrum krijgt dezelfde verantwoordelijkheid toegemeten inzake het inzetten van de middelen en het voeren van het personeelsbeleid conform het convenant dat werd afgesloten. Wij werken volgens de afspra-

ken die zijn gemaakt. Sommige provinciebesturen voorzien wel in extra ondersteuning, maar deze wordt vaak gekoppeld aan concrete projectrealisaties. Dat behoort tot de autonomie van de provinciebesturen.

Er is wel een telefonische permanentie, een centraal nummer, namelijk 070 224 777. Dat wordt naar het secretariaat van de negen centra afgeleid. De vragen worden bij afwezigheid genoteerd en doorgestuurd. Ik heb nog geen overleg gehad met collega Grouwels. Het zal waarschijnlijk morgen wel aan bod komen.

Wat de opvolging betreft van de expertisecentra, zullen we nagaan hoe deze structureel kunnen worden verankerd. Voor ons nemen ze een belangrijke plaats in in het zorglandschap, vooral ook ter ondersteuning van onze professionele hulpverleners en vaak ook omdat ze een baken vormen voor familieleden in hun zoektocht naar diverse vormen van specifieke hulpverlening. Deze mensen kunnen daar werkelijk ondersteuning vinden. We pleiten ervoor de mensen, indien het kan, zo lang mogelijk thuis te houden. In dat licht zijn dergelijke expertisecentra zeer belangrijk. We willen die centra dan ook structureel een plaats geven binnen ons beleid. Dat zal verder worden onderzocht.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de minister, dit antwoord stelt me gerust. Ik wil er nogmaals op aandringen dat u overleg zou plegen met staatssecretaris Grouwels. Dat vind ik heel belangrijk. Eén personeelslid vind ik inderdaad te weinig, maar als u zegt dat er die permanente telefoonlijn is, dan wordt zo een deel van de problemen die eventueel zouden ontstaan zijn, vermeden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17.25 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

